

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Samuel, Judex.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

fic eam suo arbitratu assarent: & hoc non benevolè, sed per vim minasque faciebant, quæ omnia populum à sacrificando retrahabant. Deniquè mulieres, quæ religionis ergo observabant ad ostium tabernaculi, quæque quasi Moniales relicta vanitate sæculari DEO famulari cupiebant, cum magno populi scandalo polluebant; quæ cum publica essent, & crebris omnium sermonibus usurparentur, filios quidem reprehendit vir alioquin bonus, & timens DEum, mollius tamen, quàm tam gravia scelera postularent; hinc etiam non *audierunt vocem Patris sui* populùmque id ò magis semper, ac magis à se averterunt, dum interea Samuelis gloria magnis apud totum Israëlẽ incrementis augebatur.

In prælio arca capitur, seduntur duo filii, & Heli cervicem frangit. c. 4.

Philistæi à Samsonis suorùmque simul Principum interitu continuerant se necessitate magis, quàm voluntate; instauratis verò paulatim apud se rebus, copias contra Israëlitas educunt ad oppidum Aphec, haud procul ab urbe Silo situm. Isti verò castra metati sunt juxta locum, qui postea dictus est *Lapis adjutorii*. Vix bene cœperat prælium, Israëlita terga verterunt, cæsæque sunt quasi quatuor eorum millia. Ubi se fugâ in castra collegerunt, infelicis pugnae à se mutuo causam sciscitantes ajunt: *Quare percussit nos Dominus?* communi deinde consilio arca foederis in castra allata est. Verùm hæc quidem erat in medio eorum; at non adfuit pugnantibus Dominus: secundo enim, tantæque clade victi sunt, ut occisis Ophni & Phinees Sacerdotibus etiam arca venerit in hostium potestatem. Necdum malorum finis. Ipse etiam Heli Pontifex, dum juxta ostium tabernaculi in Silo sedens lata victoriæ signa expectat, inexpectatò tristitiquè nuntiò percussus de sella cecidit retrorsum, fractisque cervicibus mortuus est.

Samuel, Judex.

Ab An. 2883. Samuel causam Reipublicæ suscipit. c. 7. a v. 3. Philistæi puniuntur ob

REbus ita turbatis Samuel communibus omnium suffragiis Judex electus est; qui mox magnâ in DEum fiduciâ Reipublicæ curam suscepit, & populum in spem bonam erexit.

Interea Philistæi arcam in urbem suam Azotum portantes deponunt in Templo prope Dagon Idolum suum. At ecce! cum sacrificuli postridie templum ingrediuntur, vident Dagon cor-

corruisse prostratum in terram ante arcam Domini. Mox igitur, ut DEI honori consulant, restituunt eum in locum suum. At frustra: nam die altera idem accidisse dolentes deprehendunt, sola inferiore Dagonis parte, quæ in piscem deformata erat, in loco suo remanente intactâ. Præterea Azotios DEUS percussit ignominiosâ & pudendâ plagâ intestinis per sedem defluentibus cum acri doloris morsu. Huic accessit altera plaga à muribus, qui passim è terra erumpentes non solum terræ fruges vastabant, sed prominentes quoque illas hominum partes infestis & lethiferis morsibus impetebant. Ut his malis se liberarent, consultis aliarum civitatum Satrapis arcam per reliquas Provincias circumducendam putârunt, sperantes, fore, ut aliquo demum loco sine damno consisteret; verùm ut primùm in urbium aliquam arca pervenit, simul cives pari plagâ correpti sunt cum ingenti ubique virorum strage, à parvo usque ad majorem.

defertur
arcam. c. 5.

Post septem tandem menses, quibus detinuerant arcam, necessitate compulsi statuerunt eam dimittere: itaque consilio sacrificulorum suorum duas vaccas jugo inassuetas jungunt curcui novo, etque arcam foederis imponunt; & ut muneribus DEUM Israël sibi, Diis suis, ac terræ suæ placarent, pro numero Provinciarum Philistinorum capsula incluserunt quinque anos aureos, totidemque mures aureos, & ad latus arcæ posuerunt. Sic instructo curru vaccæ sine ductore recto itinere detulerunt arcam versus Betsames, quæ erat urbs Levitica, sequentibus usque ad terminos Israël, & rem miranribus Philistinorum Sattapis. Ubi vaccæ agrum cujusdam Betsamitæ attigere, constiterunt propè magnum lapidem, in eo agro positum. Levitæ itaque inter circumfusos gaudentesque Betsamitas deposuerunt arcam; concisisque plaustris lignis vaccas imposuerunt, obtuleruntque holocaustum Domino. Verùm breve fuit etiam horum gaudium. Nam cum ad eam spectandam non tantùm Betsamitæ, sed vicini etiam certatim confluunt, & curiosius eam introspiciunt, profanis etiam manibus attrectant, occisis propterea à Domino septuaginta supra quinquaginta millibus, exterriti Betsamitæ cives urbis Cariathiarim ad eam ad se adducendam evocârunt conscio utique Samuele & Achitobo Pontifice.

Remittunt
arcam. c. 6.

Itaque deportata est in eam urbem, depositaque in domo Abinadab. Tabernaculum verò è Silo translatum in urbem Nobe,

Deponitur in
domo Abina-
dab. c. 7.

Nöbe, simulque altare holocaustorum & thymiamatis, mensa panum, candelabrum, & reliqua Sanctuarii supellex ad faciendam ibi posthac Sacrificia; quæ quidem extraordinaria saltem, offerrebantur etiam coram arca in urbe Cariathiarim. His compositis Samuel deinceps in summa pace Rempubicam administravit, ac Israël nunc in Bethel, nunc in Galgalis, nunc in Maspha, potissimum verò in Ramatha, *ubi erat domus eius*, judicavit; ibi etiam *adificavit altare Domino*.

Samuele orante caduntur hostes.
s. 7, à v. 7.

Sed neque Samuel à Philistæis semper pacem habuit. Convocatus ab ipso in urbem Maspha populus solemniter fœdus cum Domino paciscabatur, ejurato omni profano Baalim, Astaroth, aliorumque Idolorum cultu. De quo conventu ubi nuntium accepere Philistæi, coacto exercitu magnis itineribus eò convolarunt. Trepidante ad subitum hostium adventum populo Samuel agnum lactentem obtulit in holocaustum clamavitque ad Dominum; & auditus est: Philistæis enim in Israëlitas irruentibus *intonuit Dominus fragore magno, & exterruit eos*, cumque territi fugam capefferent, ab Israelitis è Maspha effusis cæsi sunt, urbésque, quas antea coeperant, rursus ereptæ.

Saul, Rex Israël.

Israëlitz Regem sibi dari postulant.
s. R. c. 8.

AT demum senuit Samuel, filiosque suos ad Rempubicam administrandam in Coadjutores assumpserat: sed quòd horum gubernatio, præcipue ob avaritiam & munera, propter quæ pervertebant judicium, populo non probaretur, Majores natu venerunt ad Samuelem in Ramatha hæc eum oratione allocuti: *Ecco tu senuisti, & filii tui non ambulant in viis tuis: constitue nobis Regem, qui judicet nos, sicut & universæ habent Nationes*. Inopinata oratione perculsus Samuel ad orandum DEum confugit, qui afflictum servum suum ita est consolatus: *Audi, inquit, vocem populi in omnibus, quæ loquuntur tibi: non enim te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos*. Tentavit nihilominus Samuel populum à petitione absterre allatâ, qua Reges plerumque uterentur subditos gubernandi potestate. At frustra: erant enim non tam pertæsi avaritiæ filiorum Samuelis, quàm ambitione regalis gloriæ, & caterarum Nationum æmulatione pleni.

Ita.